

gemængden og derigennem af Købekraften er i Virkeligheden Betingelsen for, at man kan opretholde et ensartet Prisniveau, der jo maa siges at være et af de første Krav, der maa stilles til et sundt økonomisk Samfund. Det er muligt, at man derigennem vil komme ind paa et saadant internationalt Samarbejde mellem Seddelbankerne, at man kan regulere Købekraften i hvert Fald nogenlunde omkring i Landene, saa den bliver den samme, uanset om Guldproduktionen er større eller mindre i det enkelte Aar. Jeg skal derfor give min Tilslutning til denne Form for Guldindløsning.

Den Side af Sagen, som vender mod Landene mod Nord, Spørgsmaalet om Gennemførelse af den skandinaviske Møntunion, er der jo ogsaa taget Hensyn til, idet jeg forstaaer, det er Hensigten saavel fra Nationalbankens som fra Regeringens Side at medvirke til, hvis der foreligger nogen Mulighed i saa Henseende, at Møntunionen kan træde i Kraft igen. Jeg tror, det har overordentlig stor Betydning for Samarbejdet mellem de nordiske Lande, at de praktisk talt har et ensartet Pengevæsen. Der er jo adskillige Nationaløkonomer, navnlig svenske og ogsaa enkelte norske, som ser anderledes paa Sagen. Jeg deler ikke disse Nationaløkonomers Syn. Jeg tror ikke, man skal vurdere dette Spørgsmaal ud fra almindelige teoretiske Synspunkter; jeg tror, man skal vurdere det ud fra det Synspunkt: Hvad føler og tænker den almindelige Befolkning i Landene om disse Ting? Og der er da ingen Tvivl om, mener jeg, at netop det, at de samme Penge kan gaa i samtlige tre skandinaviske Lande, uden at der foregaar nogen Omveksling, giver et Indtryk af Samhørighed, der er af stor Værdi for det nordiske Samarbejde, som jeg haaber vil blive udviklet i de kommende Tider. Men jeg forstaaer ogsaa, at Nationalbanken og Regeringen i Virkeligheden nærer Ønske om, at vi skal naa til det; det gælder blot om ikke at foretage Skridt i Øjeblikket, der hindrer, at vi faar den bedst mulige Udvikling paa dette Omraade, og det tror jeg ogsaa, man opnaar ved at indføre Guldbarrefoeden, hvorved der jo ikke sker nogen automatisk Tilbagevenden til den tidligere Møntkonvention, men aabnes Mulighed for Forhandlinger. Jeg kunde godt tænke mig, at man fik Sedlerne til at cirkulere mellem de skandinaviske Lande indbyrdes, selv om der ikke var ensartet Guldmøntfoed i samtlige Lande, naar blot man var sikker paa, at hvert Lands Møntsystem hvilede paa en Guldfod af den ene eller den anden Art.

Endelig haaber jeg, at Regeringen vil tage Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Nationalbankens Afgift op inden længe. Jeg tror ikke, det er et af de Spørgsmaal, man kan lade ligge, saaledes at man ikke ser en vis Forbindelse, i hvert Fald en vis moralsk Forbindelse, mellem de Forhold, der hidtil har hersket, og Løsningen af Spørgsmaalet. Vi havde fra vor Side, medens vi havde Regeringen, bragt dette Spørgsmaal frem overfor Nationalbanken og netop gjort det i Forbindelse med disse Forhandlinger. Jeg kan godt forstaa, at det ikke har været muligt for den nye Regering at faa det afgjort sammen med disse — der ligger ikke i mine Ord en Bebrejdelse i saa Henseende —, men jeg mener, at Regeringen ikke bør vente med at faa Forhandlinger med Nationalbanken i Gang om det. Jeg mener netop, at saadanne Forhandlinger bør optages i umiddelbar Forbindelse med det, der nu sker, saaledes at man kan faa at vide, hvad Nationalbanken vil. Banken har jo i Krigsaarene gennem Lovgivningen faaet betydelige Lempelser med Hensyn til Indløsningen af sine Sedler, og jeg vil tro, at den endelige Ordning af Nationalbankens Forhold til Staten bør finde Sted, inden det er gaaet alt for stærkt i Glemme, at Banken har haft saa store Lovbegunstigelser under Krigen og i Efterkrigsaarene, at den har Grund til at forstaa, at der ogsaa kan rejses Krav til den fra Statens Side, navnlig da naar disse Krav — saaledes som Kravet om en Forhøjelse af Afgiften — ikke rejses for i Virkeligheden at kræve noget mere, end der krævedes tidligere, men kun for at faa den Afgift, der blev fastsat i 1907, til at svare til det nye Prisniveau, vi nu har; et saadant Krav gaar jeg ud fra, Nationalbanken ikke vil afvise. Jeg vil altsaa henstille til den høje Regering, at den sørger for at føre disse Forhandlinger med Nationalbanken saa hurtigt som muligt og i saa nær Forbindelse med dette Lovforslags Vedtagelse og Udførelse i Praksis som muligt.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til hurtig Gennemførelse af dette Lovforslag i uforandret Skikkelse.

Piper: Det er nu over 12 Aar siden, at Guldindløseligheden blev ophævet, og det er 2 Aar siden, Valutaloven blev vedtaget. Den Gang gik jo alle ud fra, at Kronen skulde i Pari, men det almindelige Ønske var ogsaa, at det ikke skulde ske alt for hurtigt. Dette Ønske blev skuffet,